

HF Skovly – 2. afsnit:

1962-63

I 1962 købte familierne Olsen og Holdager haver i Skovly. Verner og Tove måtte betale 13.000 kr for haven - uden hus. Bent Holdager måtte ryste op med 25.000 kr, men så var det med hus.

Der var nu gået 10 år siden stiftelsen, og alle haverne var omkranset af ligusterhække. De blev klippet en gang om året af en lille havemand og foreningen betalte. Når der var meget arbejde gav det lokale postbud et nap med mod betaling. Haverne var nu tilgroede med smukke vækster og der var fuglefløjt og lykke i paradiset. Men selvfølgelig var der en slange, man kunne kalde det en vandslange.

Vejret i 1963 lignede til forveksling 2011. Det regnede og regnede og omkring 1. december stod vandet højt både i Holdager og Olsens have. Noget var helt galt for vandet blev ved med at stige. Det var kun en cm. fra at løbe ind i huset, så hver morgen spurgte Verner Tove "har det regnet i nat?". "Ja, en lillebitte smule" var Toves diplomatiske svar. Verner fik fat i formand Ørum og alarmerede ham. Svaret kom klart og uden den store medfølelse fra Ørum: "Du har nok knust et dræn, da du byggede på din grund". Så måtte Verner på detektivarbejde, han havde ikke hørt om dræn tidligere, så hvem havde lagt dræn, og HVOR? Verner fandt frem til den tidligere plantageejer, som kunne henvise til kloakmesteren, der tydeligvis stadig havde tegninger over, hvor man havde lagt dræn. Så kom nemesis. De vigtige dræn, som sikkert var dem, der lakkede, lå i Ørums have. Det havde nær kostet hr. Ørum en hjertekvababelse, da Verner mødte op med tegninger, der klart viste, at skulle drænen repareres, så måtte Ørums have graves op. "Hvad skal vi gøre???", spurgte den ligblege hr. Ørum. Nu var problemet blevet et fælles anliggende. Der blev tænkt, men først fik Verner fat i en industripumpe, der kunne fjerne 70.000 liter vand i timen. Den blev sat i gang og pumpede på livet løs, og vandet blev ledt ned i en kloak. Men ak, slangen vristede sig løs fra kloakken og alt vandet havnede i genboens have. Han fik den december 70.000 liter vand ind i haven. Glædelig jul.

Den eneste varige løsning var dyr. Der måtte lægges en drænrør i vejen fra Olsen/Holdagers haver hele vejen op ad Kirsebærvej til Vejdamsrenden, en å der løb, hvor parkeringspladsen er i dag. I december måned blev der knoklet og flået veje op, og man nåede det lige, inden frosten gik i jorden. Så var problemet løst, men hvem skal nu betale?

Mange af haveejerne syntes, at det var 'synd' for de to nye, der selvfølgelig skulle betale regningen. Det gav en del kommentarer. Så kom generalforsamlingen, hvor der var bestyrelse over, at det kostede 49 kroner at få repareret lågen ved indkørslen. Det var da alt for dyrt, og det diskuterede man frem og tilbage i over en time. Næste punkt på dagsordenen var de 3000 kroner for drænet, og så skete det mærkelige. Den sag fløj lige igennem uden diskussion og brok. Vedtaget, og så var det hjem til frokost i de små huse. Den gang holdt man generalforsamling søndag fra kl. 10-12, så de knurrende maver har sikkert gjort udslaget.

Parkeringspladsen og indkørslen lå, hvor Jon nu har have. Der var en stejl indkørsel fra Kohavevej, som man ikke kunne komme op ad om vinteren. Dengang var der ikke ret mange biler, så der var god plads på det lille parkeringsareal. Så meget at man brugte den som affaldsplads. Stedet hvor man kunne smide sit storskrald. Der lå gamle sofaer og alt det vi i dag kalder 'stort og småt brændbart'. Og brændbart var det sandelig. Hvert år til Sankt Hans blev det hele futtet af, så var stemningen anslået. Charles - Elses mand - holdt orden på pladsen og sikrede, at man ikke futtede husene af.

Sådan var det i 1962/63.